

KAPITOLA 2

Poslední naděje lidstva

Znáte ten pocit, který máte, když při seskoku volným pádem srkáte mléko a váš parták vám vypráví legrační vtip? Takže vyprsknete smíchy, mléko vám vytryskne nosem ven a vy pak zároveň začnete zvracet? Ne? Že takový zážitek nemají všichni? No, já jsem se v každém případě po zmáčknutí „ANO“ cítil přesně takhle.

Jak už jsem řekl, ve chvíli, kdy jsem stiskl tlačítko, všechno kolem rázem zčernalo. Zachvátila mě panika a začal jsem hmatat po nějakém knoflíku pro návrat. Jediným problémem bylo, že ovladač jsem už v ruce nedržel. Zašmátral jsem za sebou po gauči. Následkem toho jsem ale ztratil rovnováhu a propadl se kamsi do temnoty. S tím, jak jsem padal stále rychleji a rychleji, jsem začínal mít pocit, že se můj žaludek touží podívat ven, a myslím, že jsem se hned nato pozvracel. „Nic horšího než videohry neexistuje,“ prolétlo mi hlavou. Pak jsem ztratil vědomí.

Když jsem konečně znovu otevřel oči, díval jsem se do slunce. Což bylo zvláštní, protože jestli existuje jedna věc, která

v Erikově suterénu rozhodně není, je to slunce. Položil jsem ruku na zem. Hlína. Aha, tak tohle bylo fakt divné. Zavřel jsem víčka, abych se vzpamatoval, potom je znovu otevřel a uviděl, jak na mě ze vzdálenosti pěti centimetrů zírají dvě oči. Nazlobené oči.

„ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ!“

„TVŮJ ŠLOFÍK PRÁVĚ SKONČIL, TY NANICOVATEJ ČERVE!“

Zmíněná dvojice očí patřila prskajícímu výcvikovému instruktorovi s hodností seržanta, který vypadal jako ten úplně nejrozzuřenější člověk na světě. Pokusil jsem se vycouvat.

„Podívejte, nevím... Tohle je jedno velké... Dobře... Poslyšte, co kdybyste zavolal mojí mámě...“

O objasnění situace za pomoci paní Rigsbyové seržant podle všeho neměl zájem. Místo toho mě zvedl za krk přesně tak, jak by to v televizi udělal nějaký šikanátor.

„Koukej, ty červe. Netuším, jakým způsobem se ti na ruku dostal blástr, ale teď už ho tam máš a my ho použijeme k...“

Cože se mi kam dostalo? Podíval jsem se dolů. Blástr. Připevněný k mé paži. Tam, kde jsem měl mít levou ruku.

„ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ!“

Upřel na mě svůj pohled a já udělal několik kroků směrem k němu.

„Já nemám...“

„Dobře, jdeme dál. Pro výskok stiskni A.“

Podíval jsem se na něj s přimhouřenýma očima. „Posloucháte mě vůbec?“

Nijak nereagoval.

„Fajn. Jmenuju se Jesse Rigsby. Jsem v šestý třídě. Nejsem žádný zabiják vetřelců. A upřímně řečeno na ně ani nevěřím. Můžete mi jenom, prosím, pomoci sundat tuhle věc z ruky, abych mohl jít domů dodělat svoje úkoly? Prosím?“

„Pro výskok stiskni A.“

„Ne! Já nechci skákat!“

„Pro výskok stiskni A.“

„Tohle je videohra, že jo? Něco na způsob virtuální reality? Nějaký brejle?“

Zvedl jsem ruku, abych si brýle strhl. Místo toho jsem se ale praštil až příliš opravdovým blástem přidělaným k mé nepochybně skutečné paži.